

[Jørgen Jensen.]

kutere kontrolforanstaltninger med hensyn til de arbejdsløse.

Jeg kan ikke dele den betænkelighed, hr. Ninn-Hansen havde. Der blev spurgt om hastværk. Jeg føler i allerhøjeste grad, at det haster over for de arbejdsløse. Jeg vil også sige, at begrundelsen tror jeg ikke er overenskomstsituationen, nej, begrundelsen er, at vi har 150.000 arbejdsløse, det er begrundelsen for, at der må gøres noget.

Det må efterhånden stå klart for alle dem, der vil se, at den krise, der har ramt den kapitalistiske verden, herhjemme er forstærket ved bevidste politiske beslutninger, der har haft til hensigt gennem øget arbejdsløshed at rette op på valutasituationen og svække arbejderne over for den overenskomstforhandling, som finder sted.

Derfor vil vi tilsige en saglig behandling, men vil også under udvalgsarbejdet fremsætte forslag, som vi tidligere har fremført, forslag, der bl. a. går ud på, at dagpengesatserne for den enkelte kasse fastsættes hvert år den 1. januar og reguleres kvartalsvis 1. april, 1. juli og 1. oktober i henhold til lønudviklingen inden for den pågældende kasses brancheområde. Det gør vi, fordi inflationen betyder, at man i allerhøjeste grad kan blive ramt, og fordi den beregningsform, vi har, alligevel ikke giver mulighed for den øjeblikkelige fortjenstmulighed. Beregningsgrundlaget har vi tidligere peget på måtte være det enkelte fags gennemsnitlige timefortjeneste i Storkøbenhavn i nærmest forudgående kvartal.

Jeg vil gerne sige, at når vi har fremført dette og vil gøre det igen, er det ikke for at lovbestemme, at det er rimeligt eller nødvendigt med den store lønforskel, der er mellem hovedstad og provins; men skal vi have en overgrænse — og det mener man jo — for de satser, der skal være, må beregningsgrundlaget også sikre en bedre dækning end med den form, vi har i dag.

Endvidere vil vi foreslå, at der indføres en mindstesats. Det har været nævnt af en tidligere ordfører, at der var problemer med dem, som var beskæftiget ved lavelønnen arbejde; vi mener, det kunne ændres ved, at man indførte en mindstesats, der svarede til fagets overenskomstmæssige mindstebetaling. Hvad angår den oplysning, man giver, når man bliver arbejdsløs, om den gennem-

snitlige fortjeneste i de sidste 5 uger, mener vi, der må ændres eller suppleres således, at det tal, man opgiver, reguleres i ledighedsperioden i forhold til lønudviklingen inden for det enkelte fagområde. Det er sådan, at i dag bliver der tillagt dyrtidsreguleringer, men den øvrige lønudvikling bliver ikke tillagt det tal, man har opgivet, og det betyder, at folk, der er langvarigt arbejdsløse, kan komme til at miste muligheden for at få højeste sats.

Endvidere vil vi fremføre kravet om, at der ydes feriepenge af understøttelsen efter gældende ferieregler inden for det enkelte overenskomstråde.

Så vil vi også godt til de begrænsninger, som er i loven — der er taget nogle af dem med i forslaget — pege på § 55, stk. 2, 26 ugers bestemmelsen, som man kalder den. Den mener vi skal ud. Den blev vel indført i sin tid for at forhindre misbrug, men i dag tvinger den folk til at gå over på socialkontoret til en ringere erstatning i den situation, de befinder sig i.

Der er en anden begrænsning, som vi også mener må væk, det er 78 dages reglen for invalider og pensionister. Det er helt urimeligt, at den opretholdes, den vender den tunge ende nedad, den rammer ikke dem, der har mulighed for at få lettere arbejde, men tværtimod dem, der er beskæftiget i industrien.

Så vil jeg godt til slut bemærke, at de fremskridt, der opnås ved denne lov, også får gyldighed for betalingssatserne ved sygdom og ulykke. Det var vel det, vi i og for sig tilstræbte i sin tid: at man skulle have de samme betalingssatser ved sygdom, ulykke og ledighed. Men vi ved, at nu har man reguleret satserne ved erstatning for tabt arbejdsfortjeneste ved ledighed 1. januar i år, og der er nu en forskel i disse satser. Vi mener, at alle de fremskridt, der opnås under udvalgsarbejdet, må være gældende også for bestemmelserne om betaling ved sygdom og ulykke.

Arnfast (CD):

Vi har i centrum-demokratiet svært ved at tage stilling til dette lovforslag. Vi synes, der er så mange åbne spørgsmål i det; nu er det jo også kommet hurtigt på bordet. Men ikke mindst spørgsmålet om unges mulighed for at melde sig ud af skolen og ind i en ar-